

pehmes õhus; see oli nii wärske nagu mägedes, ja oli nii lõhnaw nagu roosid nurmel, mägede wahel.

Seal woolas jõgi, nii selge kui õht ise, ja kalad oliwad nagu hõbe ja luld; punased angerjad mängiswad wees ja puistasiwad siniseid sademeid; wee peal ujusiwad laiad wiserkaari-karwa kupulehed ja nende peal õitses puna-kollane leet, mis weest toitu imes, nagu lamp õlist. Marmori kiwist kindel sild, nii peen ja kunstlik, nagu oleks lõngast ja perletest põimitud, lõiis jõekallast Onnistuse saarega, kus Paradiisi-aid õitses.

Idatuul wõttis kuningapoja oma kätte peale ja kandis teda üle silla. Seal laulsiwad lehed ja õied kenamat laulu omast nooruselt, nii selge ja paeuwa häälega, kuidas inimese hääs seda ilal ei lanna. Kas oliwad need palmipuud wõi määratumad sõnajasad, mis siin laswasiwad; nii suuri, lapselaid ja rohelist puid ei olnud kuningapoeg ilalgi weel näinud. Bittlais wäänides kõlusiwad imelikud wäänpuud, kuidas neid wana püha-raamatute peal kullaga maalitud olema nääme; imelikud kottuseadmised puu-wäänidest, õiedest ja lindudest. Rohtus seisiwad linnuparwed laia sārawa jabadega. Ja, se oli tõeste kõik nenda! — Aga ei, kui kuningapoeg nende külge puudutas, siis nägi tema, et need midagi muud ei olnud,

kui suured kobrelehed, mis kui hiilgawad linnusuled särasiwad. Lõwid ja tiigred largasiwad kui tassikesed läbi roheline wõsastiku, mis lilleloõhnas lehwis, ja need kistjad näitasiwad siin wagad toduloomad olema. Perlekarwa sāraw meigas löi tiiwadega wasta lõwi latta ja arg metskits seisis nende kõrwas, nikutas peaga ja näitas himu, nende mängust osa wõtta.

Näid tuli Paradiisi-neid. Tema riided läitisiwad kui päike ja tema nägu oli ni pehme, nagu õnnelikku ema nägu, kes ennast oma lapse üle rõõmustab. Tema oli nii noor ja nii kena, ja kenad neid käisiwad tema järel, igahel oma sāraw täht lehtawa juuksete sees.

Idatuul andis palmilehe tulilinnu kirjaga Paradiisi-neiu kätte ja neiu silmad särasiwad rõõmust. Siis wõttis tema kuningapoja käest linni ja wiis teda oma majasse, kus seinad roosilehe karwa oliwad, mida päwapaiste wasta pööratakse. Lagi oli üks ainus sāraw õis, ja mida kauemini selle peale waadati, seda tõrgemale wenis see. Kuningapoeg astus afna ette ja waatas läbi ruutude. Seal nägi tema hea ja turja tundmise puud maoga, ja Adam ja Eewa seisiwad puu juures. „Kas nemad ei ole Paradiisist wälja aetud?“ küsis kuningapoeg. Paradiisi-neid naeratas ja seletas temale, et aeg afna-ruutude peale kõiki